

[Egon Jensen.]

forpligtelser staten efterhånden er kommet ind i på disse ordninger, hvor stort et beløb det drejer sig om, og hvor mange kontrakter der er tegnet.

Vi skal imidlertid ikke afstå fra at se på dette lovforslag i et udvalg, og hvis regeringen skulle nå frem til at komme med forslag, der virkelig belønner en nyopsparing, er vi meget lettere at få i tale på dette område.

Hans Kjær: Da statsministeren den 6. februar afgav sin erklæring over for folketinget, blev der heri redegjort for den økonomiske politik, regeringen anså som nødvendig for den ønskede økonomiske sanering. Herunder fastslog statsministeren, at regeringen tillægger det stor betydning, at den nødvendige begrænsning i efterspørgslen i videst muligt omfang sker gennem en forøgelse af den private opsparing, hvorfor statsministeren bebudede, at regeringen ville fremsætte forslag til støtte og opmuntring af den private opsparing. Finansministeren har med det foreliggende lovforslag om opsparingspræmiering opfyldt det løfte, som statsministeren dengang afgav på regeringens vegne.

På det konservative folkepartis vegne kan jeg da takke for lovforslaget og tilsige vor støtte til dets gennemførelse. Det vil være det høje ting bekendt, at mit parti altid har haft den dybeste interesse for at fremme den private opsparing på det bredest mulige grundlag. Det er jo ikke så mange måneder siden, der her i tinget var en dybtgående debat om, hvordan man burde fremme opsparingen. Jeg finder det derfor overflødigt at gå i detaljer om vor opfattelse af opsparingens nødvendighed ved denne lejlighed. Jeg skal kun anføre, at forbrug naturligvis på ingen måde er noget forkasteligt, tværtimod er forbrug endemålet for enhver produktion; men forudsætningen for at opnå varig forbrugsfremgang er nu engang, at man sikrer den nødvendige kapitaldannelse til investering. Opsparing er så at sige udskudt forbrug, der sikrer fremtidigt forbrug.

Nu er det jo ofte gjort gældende, at enhver form for præmiering af opsparing indebærer en fordel for sparerne, en fordel, der skal bæres af dem, der enten ikke kan eller ikke

vil spare. Rigtigheden i en sådan betragtning lader sig ikke bestride; men noget tilsvarende gør sig jo gældende for enhver form for tilskud, og sådanne har vi dog en betydelig del af i vores samfundssystem. Det er dog værd at bemærke, at hvor det normale er, at tilskud er en animering af et forbrug, så er der her tale om tilskud til at opsætte et forbrug. Når vi som bekendt har befundet os i en økonomi, præget af en ret betydelig inflation og af en forbrugsbeskatning med stadig stigende takster, så bør man erkende, at der deri ikke ligefrem er indeholdt en animering til at opsætte et forbrug; tværtimod er det sparerne, der har måttet bære byrderne i højere grad end andre. En lov om opsparingspræmiering kunne derfor med rette karakteriseres som en lov til mindskelse af den afstrafning, som vor samfundsökonomi ellers velsigner sparerne med.

I modsætning til tidligere opsparingsordninger bygger den foreslåede ordning ikke på skattelettelser, men på direkte præmie-tilskrivning. Mange vil finde, at selve begrebet skattebesparelse har en større psykologisk effekt til fremme af den ønskværdige opsparing, men finansministeren har i sin fremsættelse fremhævet de administrative vanskeligheder, der vil være forbundet med et system, der baseres på skattelettelser, nu da vort skattesystem bilver ændret til kilde-skat. Ud fra finansministerens argumentation finder jeg, at man må acceptere den foreslåede form som bedre. Tilmed kunne man måske have haft håb om, at forslaget dermed kunne påregne en ganske bred tilslutning, for så vidt jeg erindrer, har hr. Grünbaum tidligere givet udtryk for en positiv interesse i socialdemokratiet for at medvirke til foranstaltninger, der kan gavne opsparingen, hvis man blot ikke kobled den sammen med skattens størrelse. Men jeg har forstæet på hr. Egon Jensens ord-føretale her, at det er forhåbninger, man ikke kan påregne opfyldt i denne omgang.

At lovforslaget i § 3 indeholder begrænsninger, der tilsigter at undgå en overførsel af allerede bundne midler til en præmieopsparing, finder jeg ganske rimeligt. Det ville vel være ønskeligt, om man kunne sikre sig yderligere imod, at opsparing med statspræmiering kan baseres på midler, der er